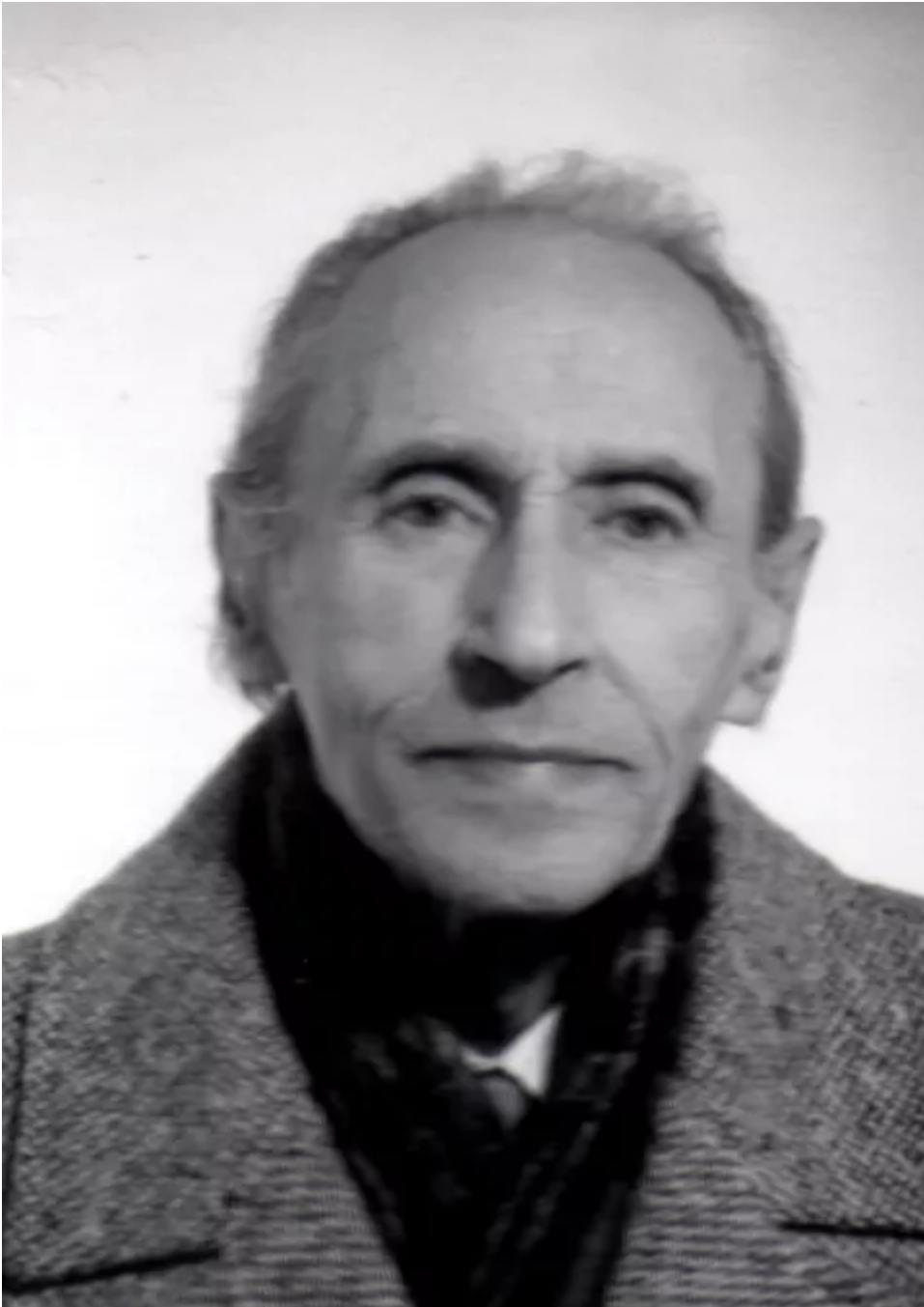

Schwarz Miklós

A kép az útlevelembe készült, Ungváron, 2003-ban. 1982-ben nyugdíjba mentem. Megpróbálták rábeszélni, hogy maradjak még egy kicsit, de akkoriban már súlyos beteg voltam. Cukorbetegségem volt, és szigorú napirend szerint kellett élnem, diétáznom kellett. A munkahelyemen nehéz lett volna betartani. A nővérem rábeszélte, hogy utazzak ki hozzá. De úgy láttam, nincs ott semmilyen perspektívám. Előbb kellett volna elutazni, amíg még tudtam dolgozni. Mert minek is vándoroljon ki egy beteg, magányos öregember? Nem szoktam meg, hogy ingyenélő legyek, és olyasmit kapjak, amit nem nekem szántak. Itthon dolgoztam meg a nyugdíjamért, a Szovjetunióban, és nem akartam, hogy alamizsnát kapjak az Egyesült Államoktól. Sok időt töltöttem az unokáimmal. Volt időm olvasni. Sok magyar, jiddis, héber és angol nyelvű könyvem van. Igyekeztem többet olvasni, hogy fölidézzem ezeket a nyelveket. Az 1980-as évek végén a Szovjetunióban elkezdődött a peresztrojka [Peresztrojka -- (orosz, 'átalakítás'), Gorbacsov szovjet

államfő nevéhez fűződő politikai program a szovjet társadalom és állam alapvető struktúrájának gyökeres átalakítására. Kiegészítette a glasznosztj ('nyíltság'), azaz a véleménynyilvánítás és az információszerezés szabadsága. -- A szerk.]. A szólásszabadság, amit Gorbacsov ígért, lassan valóra vált. Már nem kellett a nyugati rádióadókat hallgatni ahhoz, hogy az ember megtudja, mi történik a Szovjetunióban. Az újságok és magazinok lassan kezdték megírni az igazságot a múlttól is, a jelenről is. Vallásszabadság lett. Járhattunk szabadon templomba, megtarthattuk a vallási ünnepeket. De a szovjethatalom éveiben az emberek annyira elszoktak ettől, hogy az első időkben a zsinagógába olyan kevesen jöttek, ami még a minjenzhez [lásd: minjén] is kevés volt. Csak kevesen ismerték az imákat és tudtak imádkozni. Az ungvári zsidó közösség képviselője azt javasolta, hogy járjak zsinagógába. Csak a társaság kedvéért kezdtem el járni, és hogy össze lehessen gyűjteni a minjenzet. Később szokásommá vált, majd szükségletté. Hiszen a vallás egész gyermekkoromban fontos része volt az életünknek. Amikor imádkoztam, visszaemlékeztem a szüleimre, a gyermekkoromra, a testvéreimre. Minden évben kaddist mondtam a koncentrációs táborban meghalt szeretteimért és az öcsémért. A peresztrojka idején a Szovjetunió lakosai számára lehetővé vált, hogy tartsák a kapcsolatot külföldön élő barátaikkal, rokonaikkal. Szabadon lehetett levelezni, eltörölték a levelek cenzúráját. Lehetett külföldre utazni vagy külföldieket meghívni. 1987-ben meglátogattam a nővéremet. Természetesen nagyon tetszett Izrael. Miután Ukrajna független lett [1991], az ungvári zsidó élet is megélné. Megerősödött a zsidó közösség. Az emberek többé nem titkolták, hogy zsidók. Igaz, ez nem a tősgyökeres kárpátaljaiakra vonatkozik -- ők sosem titkolták --, hanem azokra a zsidókra, akik a Szovjetunióból települtek be. Egyre többen kezdtek el járni a zsinagógába. Őszintén szólva, szerintem ők nem igazi zsidók. Héder nélkül nincs zsidó. Ezeket a jövevényeket csak az ukránok hívják zsidóknak, bibsiknek, számomra ők nem zsidók. Nemhogy héberül nem tudnak, de még jiddisül se, nem tudnak imákat olvasni, nem tudják, hogy ha belépnek a zsinagógába, nem levenni kell a sapkát, mint a pravoszláv templomban, hanem föltenni. Még szerencse, hogy a mai fiatalokat már megtanítták erre a zsidó iskolában is, a Heszedben [Heszed -- az ungvári zsidó közösség] is. Legalább az unokáink tudni fogják azt, amitől a szovjethatalom a gyermekeinket megfosztotta. A Heszedben vannak tanulókörök, hébert, zsidó hagyományokat, történelmet tanulnak. És nagyon sok fiatal fiú és lány látogat el oda. Sajnos a fiam és az unokáim nem érzik magukat zsidónak, és nem vesznek részt ilyesmiben. A Heszed nagyon sokat tesz az ukrán zsidóság újjászületéséért. Nekünk, időseknek pedig még megélni is segít. Mostanában nem nagyon járok el itthonról. Egyedül élek, állandó segítségre van szükségem. A fiam dolgozik, nem tud sok időt velem tölteni. Reggel munka előtt benéz hozzám, hoz ennivalót, és már megy is. Ha nem segítene a Heszed, nem is élnék. Naponta jön hozzám a nővér, és hetente a doktor. Házhoz hozzák az ebédet, megvásárolják a gyógyszereket. Hoznak zsidó újságokat, magazinokat. És én nagyon hálás vagyok mindazoknak, akik segítenek nekem.